

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

for et par år siden fik tilslutning til denne låneordning for enfamilieshuse og tofamilieshuse, var det mit partis tanke, at her var påbegyndt en udvikling, der pegede fremover og skabte mulighed for en frigørelse af snærende bånd for bygherren og mulighed for en mindre økonomisk støtte for staten. Ved oktoberloven udvidedes denne ordning til at omfatte etagebyggeri med 12 lejligheder, og efter udvalgets forslag er den udvidet til at kunne omfatte 36 lejligheder, men yderligere er der i ændringsforslaget bestemt, at de rådighedsbeløb, der står til rådighed for det private byggeri, fortrinsvis skal anvendes til byggeri, der får lån på basis af vurdering. Det forretningsmæssige byggeri er således primært henvist til denne for staten langt billigere låneordning, hvorefter tilskuddet ene består i lidt lavere rente, og kun subsidiært til den almindelige låneordning med m²-tilskud.

Lejlighederne i dette etagebyggeri må gå op til 110 m² mod det almindeligt støttede byggeris 85 m². Der sikres herved et noget mere differentieret byggeri. For en- og tofamilieshuse under denne låneordning er maksimumsarealet henholdsvis 130 og 230 m². Jeg vil gerne bringe boligministeren en tak for, at han er gået med til denne udvidelse af den såkaldte kapitel VIII a-ordning. Ministeren udtalte sig ved første behandling stærkt derimod; derfor er der dobbelt grund til at takke.

Sammenhængende med denne udvidelse er det naturligt, at der fra ministeriets side må foreligge et forhåndstilsagn, før byggeriet kan gå i gang, og at der etableres et vist tilsyn med, at de tekniske vilkår overholdes. Hovedreglen ifølge ændringsforslaget er, at de kommunale myndigheder skal udøve dette tilsyn, og det synes mig en simpel og ligetil ordning. Disse kontrolregler er motiveret med, at udlejningsjendomme bør opfylde visse tekniske minimumskrav for at kunne få statslån, og det kan være forståeligt. Derimod mener jeg

ikke, at der er tilstrækkelig grund til at ændre den hidtidige praksis for parcelhuses vedkommende, for hvilke der jo ikke har været stillet tekniske krav. Jeg går ud fra, at indenrigs- og boligministeriet ikke i sine cirkulærer til kommunerne vil stille andre krav end tidligere, men jeg vil gerne have en udtalelse fra ministeren herom.

De foreliggende forslag bygger som oktoberloven på, at statsstøtten, for at stimulere bygherrenes interesse i at få byggeomkostningerne ned, skal have form af m²-tilskud, som under hensyn til renteforhold og andre faktorer af økonomisk betydning kan reguleres nedad, dog efter forskellige regler for dem, der allerede har fået lånetilsagn, og dem, der efter en vis dato fremtidig får lånetilsagn.

Ny er begrænsningen af statens forpligtelser fremover, idet det fastsættes, at tilskuddene kun gives indtil 1970, og man foreslår, at statslånene skal være afdragsfri i den periode; der gives m²-tilskud. Det har den for statskassen i øjeblikket heldige virkning, at tilskuddene kan nedsættes. Det må imidlertid indrømmes, som det er fremhævet af flere ordførere, at det i 1970 — ingen ved ganske vist, hvordan forholdene er til den tid — kan virke meget hårdt, at tilskuddene hører op, samtidig med at afdragene sætter ind. Et så brat knæk kan også bevirke et pres på lovgivningsmagten til at måtte fortsætte støtten. Vi har i udvalget arbejdet med en form for aftrapning af tilskuddene, således at de strakte sig over en noget længere periode end til 1970, men kunne ikke få ændringsforslag herom færdigbehandlet. Jeg vil mene, at det er et spørgsmål, vi må overveje at få løst i udvalget mellem anden og tredje behandling.

m²-tilskuddet er fortsat foreslået mindre for lejligheder på 50 m² og derunder. Udvalget har haft henvendelser fra Dansk Kvinde-samfund, fra Danske Kvinders Forbrugerråd og andre om, at disse lejligheder, fortrinsvis bestemt for enlige, fik samme tilskud som lejligheder på mellem 50 og 85 m², bl. a. for at bygherrerne skulle blive interesserede